

[Sigsgaard.]

nødvendige konsekvensændringer, og en af disse nødvendige konsekvensændringer bliver naturligvis at sætte det almennyttige byggeris kvota op. Men der har ikke været nogen grund for mig til at stille forslag om alle disse konsekvensændringer, før det viste sig, om der var tilslutning til ændringsforslaget, og det er der jo ikke noget der tyder på at der er.

Ændringsforslaget er i øvrigt fremsat ud fra den grundbetragtning, at det ene menneske ikke bør kunne eje og bestemme over andre menneskers bolig; dybest set er det et uværdigt system, vi dér har. Fri dispositionsret over boligen bør være en ret for alle, og den kan ikke forliges med privat ejendomsret til andres boliger. Desværre ved vi jo, at forslaget ikke kan vedtages. Tanken har stor tilslutning uden for folketinget, det er min erfaring, men lille tilslutning her; her er det jo nemlig de besiddendes repræsentanter, der er i flertal. Men med forslaget vil vi gerne være med til at sætte en diskussion i gang om de store linjer i boligpolitikken; kun gennem en sådan debat og aktivisering kan der skabes reelle ændringer, ikke gennem femkantede forlig.

Kai Moltke: Jeg må straks begynde med at sige, at jeg ikke har mindste lyst til at tilslutte mig dette brede femkantede forlig, som folketinget her i idyl inden aftenens senere højtidelige begivenheder nu går i gang med nogle få minutters saglige behandling af.

Jeg tror, at når man ikke har tid til at tale om enkeltheder, så vil jeg gerne sammenfatte mit indtryk af situationen således, at 5 partier her forsøger at komme ud af en situation ved at blive ved med at hælde vand i en spand, som man ved der er hul i. Det er lige akkurat den opfattelse, tror jeg, som efterhånden vil udkrystallisere sig, når man ser erfaringerne. Jeg vil da gerne også modtage belæring fra anden side, og den 29. januar stod socialdemokratiets ordfører ved den lejlighed, hr. Anker Jørgensen, og sagde

— folketingets forhandlinger 1969-70, sp. 2989:

„Der tales om inflation, men mon ikke alle snart er klar over, at der i vort økonomiske system er indbygget en inflationsmotor? Det er ikke lønnen, men det er spekulationen og gevinsten omkring jorden.“

Og hvis vi ser på de tal, som vi har i den foreliggende situation, så ser vi en ny rekord: vi har på 4 år haft en stigning i jordværdien fra 41 til 67 milliarder kr., men forslaget indeholder ikke noget som helst, som kan mindske denne stigning. Og hvis vi ser på ejendomsværdierne, har vi en stigning fra 150 til 243 milliarder kr., men dette forslag indeholder ikke én positiv anvisning på, hvordan man griber fat om nældens rod. Man kan selvfølgelig godt sætte huslejen yderligere op i nybyggeriet, hvor den skulle sættes ned, ved at sige, at løbetiderne for lånene skal gøres kortere og afdragene større. Man sætter omkostningsskruen i gang, selv om man siger, at omkostningerne skal begrænses. Man nærer måske en illusion om, at man får en vis rationalisering af obligationsmarkedet ved, at der udstedes færre obligationer, og ved, at de hurtigere skal indløses, men hvis udviklingen omkring jordpriserne fortsætter, er man jo ikke nået et skridt videre; så får vi jo blot et nyt tilløb, og jeg kan umuligt tro, at det at danne monopoler for långivning, det, at man ikke engang har institutioner at vælge imellem, skulle være nogen særlig brugbar løsning i den foreliggende situation. Jeg tror derfor, at vi meget hurtigt vil vende tilbage til spørgsmålet, fordi det vigtigste mangler.

Nu talte venstres ordfører, hr. Ib Thyregod, i et lidt tåget sprog om, at enhedsprioritering ville betyde, f. eks. at realkreditinstitutionerne frigjorde sig fra bankernes indflydelse. Jeg vil meget gerne have en jurists klare skildring af, hvilken bankindflydelse der i dag udøves gennem realkreditinstitutionerne. Hvad er det, man vil afvikle?

Og så siger alle: vi må få en 2. akt på denne lovgivning, for nu kommer jo konkur-